

Reino Haimilahti 11.1.2016 Joensuun päiväseurat,tekstin lukemisen jälkeinen osa

[tarkistuskuuntelua ei ole tehty, joten pieniä virheitä saattaa olla jäänyt tekstiin]

[Saarnan tekstin lukemista edeltävä osa puuttuu...]

[Saarnan tekstinä on Matt. 18:1-17]

[15:44]

Tämä luku Matteuksen evankeliumissa, kahdeksastoista luku, on sellainen luku, jota varmaan ehkä eniten, taikka yksi niistä, jota useimmin käytetään saarnan johdantona ja tekstinä ja me kuulumme jouluseurojen aikana muisteltavan, jos nyt oikein muistan, että tämä on yksi niistä teksteistä, joka on tarpeellinen meille, ja välttämätönkin, että meidän seuroissamme usein sen johdosta puhutaan. Ja nyt tässä opetuslapset tulivat Jeesuksen tykö tämän kysymyksen kanssa: Kuka on suurin taivaan valtakunnassa? Ja muistuu mieleeni nuoruuden ajalta sellainen lapsellinen ajatus, jonka nyt voin tässä kertoa, ehkä sen on joku muukin poika ja tyttökin ajatellut samanlaisen ajatuksen, että olipa nuo opetuslapset aika lapsellisia, eli typeriä kavereita, että ne paljastivat sisimmät ajatuksensa tuolla kysymyksellä. Mutta me uskomme niin, että Raamattuun ei ole mitään turhaa kirjoitettu, vaan kaikki on kirjoitettu meille opiksi ja ojennukseksi. Ja kun me ajattelemme tätä kysymystä, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, niin se sisältää sen ajatuksen, jonka sielunvihollinen tuo ihmisen mieleen, että ihminen haluaisi olla jotain enemmän kuin toiset. Se on sellainen tekijä, joka tulee näkyviin tässä maailmassa. Jatkuvasti on kysymys vallasta, kunniaista, suuruudesta. Ja ne samat taipumukset tuntuu meissä kristityissäkin. Ja tietenkä se on omavanhurskaus eli sielunvihollinen, joka tuo sen ajatuksen, että älä paljasta, älä tuo koskaan ilmi sitä, että tällaisiakin ajatuksia sinun mielessäsi käy. Ja se on kuitenkin meille lohdutuksena tämäkin luku, ja tämäkin kohta. Lohdutuksena silloin, kun vihollinen tulee sen hyökkäyksen kanssa: Mikä saarnaaja, mikä saarnaaja sinä olet, jolla tällaisia kiusauksia ja tällaisia vaikutuksia on. Kun ensimmäisillä opetuslapsilla, eli niillä, joita Herra itse oli valinnut, kun heilläkin oli tämä samanlainen kysymys, niin eihän se ihme ole, kun ihmiskunta sukupolvesta toiseen aina huonommaksi ja huonommaksi tulee, että nämä vaikutukset on meissäkin tunnettavana.

[18:52]

Mutta se, se, että me voisimme sellaisena kuin me olemme myöntää myöskin tämän asian, ettemme tahdo emmekä halua sellaista naamaria ja peitettä kantaa päällämme, ettei minussa ole tällaisia vaikutuksia, vaan reilusti ja rehellisesti senkin tunnustaa, että tällainen raukka istuu nyt tällä paikalla. Ja kun Lestadius puhuu siitä, kuinka monta vihollista kiertää tavallista kristittyä ja sanoo, että, vai onko se jonkun saarnaajan sana, että saarnaajaa kiertää vielä yksi vihollinen lisää, ja se on varmasti se vihollinen, joka tahtoo lykätä näitä ajatuksia ihmisen eli sananpalvelijankin mieleen. Ja varmaan jokainen meistä saa myöskin sellaisella kokemuksella kiinni tästä asiasta, että kun Jumalan sanaa tutkitaan kanssapeuhissa ja kristittyjen keskusteluissa, ja jos Pyhä Henki kirkastaa meille jonkun ajatuksen siitä oikeaan suuntaan, mitä tuo sana pitää sisällään, ja rohkenemme sen vielä sanoa toistenkin kuultavaksi, ja jos käy niin, että joku vielä yhtyy siihen ajatukseen ja toiset aivan kuin vahvistavat, että se on juuri niin kuin sanottu on, niin kyllä sielunvihollinen saa sellaiset aineet, että kyllä suuruuden ajatukset alkaa pyörimään ja vihollinen kiusaa päivästä päivään. Ja niin kuin veljet on sanoneet, että kun ihminen herää yöllä, hän herää sotatantereelle, sen kiusaajan kiusattavaksi, ja rääkättäväksi. Mutta rakkaat veljet ja sisaret, niin tässä rukoushuoneessa kuin kaikkialla, missä tätä sanaa kuunnellaan, ei meidän pidä kauhistua sitä vihollisen julmuutta. Me saamme paeta suuren ristinkantajan turviin, ja sen elävän viinipuun rakoihin, josta veljet on meille saarnannu. Silloin kun Siinain vuorelta alkaa oman vanhurskauden kautta myrsky pauhaamaan niin meillä on yksi turvan ja

suojan paikka. Ja se on se suoja kaikille niille pienille lintusille, jonka Kristus on itse kärsimisellään ja kuolemallaan meille valmistanut.

[21:41]

Ja meillä on sellainen suojan ja turvan paikka tässä kristillisyydessä, josta Lestadius niin kauniisti saarnaa joulupäivän saarnassa, kun hän puhuu sen evankeliumitekstin johdosta, jossa Vapahtaja katselee vanhaa Jerusalemin kaupunkia ja alkaa valittamaan: "Kuinka usein minä olen tahtonut koota sinun lapsiasi, sinä Jerusalem, ja olen tahtonut koota niin kuin kanaemo kokoaa poikiensa siipiensä alle. Mutta te ette tahtoneet." Onko nyt rakkaat ystävät, onko nyt sellainen aika, jolloin nuo kananpojat ovat kasvaneet niin suureksi, että ne eivät enää mahdu taivaallisen vanhimman siipien alle? Mutta ne ovat alkaneet pyrkimään ja hakeutumaan siitä suojan ja turvan paikasta pois. Jumala varjelkoon meitä, Jumala varjelkoon meitä jokaista siitä, ettemme lähtisi tämän äidin suojasta ja sen elävän viinipuun raoista tuonne maailman myrskyyn ja niiden vihollisten riepoteltavaksi, jotka ovat ja etsivät tilaisuutta, josta veljet ovat saarnanneet, että ne tahtovat repiä ja raadella Jumalan seurakuntaa.

[23:16]

[Matt. 18:2b-3]

Jesus kutsui tykönsä lapsen, ja asetti sen heidän keskellensä, Ja sanoi: totisesti minä sanon teille: ellette käännä ja tule niinkuin lapset, niin ette suinkaan tule sisälle taivaan valtakuntaan.

Nuo ensimmäiset opetuslapset tuli johdatettua sille lapsen paikalle silloin, kun kaikki entinen, eli se kaikki toivo maallisesta Vapahtajasta loppui, kun he näkivät, että Kristus kuolee ristin päällä, kun hänet oli kiinni otettu ja väriensä syytösten kautta tuomittu kuolemaan ja hän sai kulkea tuon raskaan ristin tien sinne Golgatan mäelle. Lestadius saarnoissaan sanoo ja muistuttaa meitä: "Seuratkaa niitä verisiä askeleita yrttitarhasta Golgatan mäelle." Nekin sanat ovat tutkimisen ja koettelemisen arvoiset sanat: Minkä tähden ne askeleet ovat olleet veriset? Hän on jo siellä Getsemanessa, kun hän on kantanut meidän sisällisen pahuuden hänen tuntosensa päällä, ja silloin on helvetin vaivat langenneet hänen kannettavaksi, se tuska ja vaiva on ollut sellainen, jota ei yksikään muu ihminen ole tarvinnut kärsiä, että hiki on vuotanut niin kuin verenisarat syntisen maan päälle. Ja siitä on askeleet tullut veriseksi. Minkä tähden? Meidän sisällisen pahuuden tähden. Missä on rakkaat ystävät se lapsen mieli, jota olemme silloin saaneet kantaa ja tuntea, kun olemme tulleet johdatetuksi uuden syntymisen armon kautta sisälle Jumalan valtakuntaan? Silloin me olemme halunneet kuulla, me olemme halunneet kuulla äidin ääntä ja opetusta. Ja se ääni on ollut meille rakas. Mutta kun me olemme alkaneet kasvamaan niin lapsen mieli on kadonnut. Ja nyt olisi suuri kysymys siitä, että me löytäisimme ja saisimme Jumalalta sen armon, että me saisimme lapsen mielen takaisin ja lapsen mieltä takaisin. Ja se on ainoastaan Jumala, joka voi sen tahdon meissä vaikuttaa, että me tulemme tuntemaan, että meillä ei ole varaa, niin kuin täällä myöhemmin puhutaan myöskin ylenkatseesta, ettei meillä ole varaa yhtäkään ylenkatsoa. Ei edes sitä, joka ajattelee asioista tällä hetkellä toisella tavalla kuin minä. Ja joka ei ole voinut yhteisen ymmärryksen alle vielä itseänsä taivuttaa. Meillä ei ole varaa pilkallisesti puhua yhdestäkään sellaisesta ystävästä ja matkakumppanista. Mutta meidän on syytä jokaisen, niin läsnäolijan kuin kuuntelijankin, rukouksissa ja huokauksissa kääntyä Jumalan puoleen: Jumala, rakas Isä, armahda meitä. Anna meille se lapsen mieli takaisin, jonka me olemme kadottaneet. Ja on varma asia, kun ne huokaukset ja pyynnöt lähtee taivaan Isän puoleen, kyllä Isä kuulee lastensa äänet.

[27:03]

Luonnollinenkin vanhin, kun hän haluaa ohjata lastansa oikealle tielle, jos hän joutuu näkemään sen, että lapsesta on kasvanut sellainen kovakorvainen ja vastahakoinen, joka ei taivu eikä halua ottaa vanhimman opetusta vastaan, se tulee murhe vanhimman sydämelle. Moni luonnollinen vanhin on

itkenyt lapsensa kaulassa: Jaksatko, rakas lapsi, antaa isälle tai äidille anteeksi sitä, että minä olen ollut niin huono ja kelvoton vanhin. En ole osannut sinua, lapseni, sillä tavoin johdattaa ja kasvattaa, että sinä olisit oikealle tielle ohjautunut. Mutta, että lapsi, kovakorvaisena ja vastahakoisena seisoo vanhimman ajatusta ja ymmärrystä vastaan, kuinka suuri murhe siitä tulee vanhimman sydämelle. Mutta kun sitten on koittanut se aika, että Jumala on antanut meille sen parannuksen ja katumisen armon, josta myöskin Lestadius saarnasi ja sanoi, että sitä ei ole yhdenkään tarvinnut katua, eihän ole, veljet ja siskot, eihän meidän ole tarvinnut sitä koskaan katua sen jälkeen, että tulipa tehtyä väärä ratkaisu, kun annoin Jumalan Hengen johdattaa minua parannuksen tielle, vaan päinvastoin, kiitämme taivaallista Isää siitä, että hän ei sallinut minun kulkea sillä vahingollisella tiellä sen pitempään, vaan että hän on johdattanut minut tälle elämän kaidalle tielle, ja antanut sen mielen, joka on se Jumalan mielen mukainen murhe. Ja kun olemme saaneet, Jumala on meitä armahtanut, kuinka Jumalan seurakunnasta on alkanut kuulua sellainen sovintosaarna. Ja omat vanhempamme, ne äidit, jotka ovat murhetta tunteneet ja kantaneet sydämellään kovakorvaisten lasten tähden, kuinka ne ovat ilolla armahtaneet. Ja he ovat niin paljon tulleet osalliseksi Jumalan rakkaudesta, että he eivät ole koskaan muistelleet kärsimäänsä pahaa. Ja kun meille saarnataan ja todistetaan, että kaikki synnit on upotettu armon ja laupeuden mereen iankaikkisella unohtuksella, ja että Jumala ei muistele kärsimäänsä pahaa, niin me totisesti saamme uskoa sen. Mutta myöskin se, että me kuljemme varoen elämän kaidalla tiellä, muistaen sen, että meillä on sellainen raskas matkakumppani, jonka alinomaisena ajatuksena on se, että se tahtoi pois poiketa siltä elämän ja rauhan tieltä. Ja kun se on liittolainen, se on liittolainen sielun vihollisen kanssa, eli se synti, joka meissä asuu. Ja veljet ovat saarnanneet niistä ilmiöistä, joita tässä maailmassa on, ja jota myöskin tämänkin tekstin rinnalla, josta voi puhua, jos Jumala siitä antaa ja kirkastaa.

[30:50]

Mutta täällä sanotaan, että se, joka itsensä alentaa niin kuin tämä lapsi, se on suurin taivaan valtakunnassa. Ja niin kuin jo on jotakin sanonut, me tunnemme sen, että me tarvitsemme sellaista lapsen mieltä, ja että Jumala vaikuttaisi meissä sen tahdon. No, minkälainen tahto se on? Onko se sellainen tahto, että seiso oman ymmärryksesi ja ajatuksesi päälle ja älä anna yhtään siitä periksi? Vai onko se sellainen tahto, josta Raamattu eli apostoli sanoo: "Pitäkää toinen toistanne parempana kuin itseänne"? [Fil. 2:3] Minä en ymmärrä tätä asiaa. Minä en osaa, sydämessäni en voi taipua. Ja minulla on tässä kohdalla vaikeus. Mutta minä en halua sotia yhteistä ymmärrystä vastaan. Se olisi varmaan sitä lapsenmieltä. Jättää se asia veljien, seurakunnan ja erityisesti tietenkin Jumalan haltuun ja uskoa sen, uskoa sen, että Jumala pitää meistä huolen. Minun ei tarvitse sotia eikä tarvitse riidellä toisia vastaan. Joka itsensä alentaa niin kuin tämä lapsi, se on suurin taivaan valtakunnassa. Tuo lapsi tuli Vapahtajan luokse, kun hän kutsui. Ja se on sellainen lapsi, sellainen lapsi, joka on tuntenut, että siinä on taivaallisen isän, eli rakastajan, vanhimman, taivaallisen vanhimman ääni, joka häntä kutsuu. Mutta kyllä me tunnemme sen, että kyllä monenlaisia ääniä meidän sisimmässämme kuuluu ja ei ole aina niin helppo nöyryä Jumalan väkevän käden alle. Me voimme sanoa, ja moni on meistä sanonut: "Jos näette minussa jotain vikaa, niin, että teillä olisi rakkautta niin paljon minua kohtaan, että tullette ojentamaan." Se on oikea ja se on hyvä sana silloin kun ihminen on sillä sielun ja mielen tilalla, että hän haluaa ottaa neuvon vastaan. Mutta kun sielunvihollinen vaikuttaa sen, että sydän kylmenee, rakkaus jäähtyy, oma ymmärrys kasvaa, ja alkaa seisoa sellaisen ymmärryksen päälle, että minä tiedän tämän asian, ja siihen tulee toiset neuvomaan, onko silloin helppo ottaa sitä neuvoa vastaan ja antaa itseänsä johdattaa? Silloin se on paljon vaikeampi. Mutta me haluamme uskoa ja luottaa siihen, että meillä on sellainen Jumala, josta Vapahtaja itse sanoo, että hänellä on, eli Isällä on, kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Että vieläkin on sellainen kaikkivaltias Jumala, jolle on mahdollinen muuttaa mielet ja johdattaa ajatukset ja sydämet yhteen. Ja totisesti sitä me huudamme ja sitä me rukoilemme taivaalliselta Isältä.

[34:20]

[Matt. 18:5]

Ja joka holhoo senkaltaisen lapsen minun nimeeni, hän holhoo minun.

Se on ollut sydäntä liikuttavaa nähdä täällä ja kuulla jouluseuroista se, kuinka suuri nuorten ja lasten joukko on ollut sanaa kuulemassa. Kuinka monesta kodista on lapset lähteneet joulumatkalle katsomaan sitä lasta, ja kuinka Jumala on Henkensä kautta vaikuttanut näiden lasten sydämillä, niin että ne lapset ovat tulleet hyvien sanomien ja terveisten kanssa ja iloisina ja kiitollisina siitä, että he ovat saaneet tällaisen joulun viettää. Ja niitä lapsia on holhottu Herran Jeesuksen nimeen. Se on meillekin jokaiselle sellainen tehtävä tässä kristillisyydessä, että me holhoisimme, me hyvää puhuisimme kristillisyydestä, sen saarnaajista, vanhimmista ja siitä johdatuksesta, jonka Jumala on antanut. Ja erityisesti niille pienille, niille sellaisille, jotka horjuvat, jotka ovat ehkä vastikään saaneet uuden syntymisen armon ja ovat niin kuin hengellisiä lapsia, jotka ensimmäisiä askelia ottavat elämän tiellä. Meillä jokaiselle on tehtävä siinä, että me puhumme hyvää näille tällaisille lapsille. Täällä puhutaan kohta pahentamisesta ja pahenuksista. Ettei yksikään antaisi sielunviholliselle sitä valtaa, että me alamme näitä pieniä pahentamaan sillä sellaisella puheella, että nyt kristillisyyden on joutunut johonkin harhateille ja eksytykseen. Vaan että me edelleenkin puhumme siitä luottamuksesta, ja siitä varmuudesta, että Jumala pitää laumastansa huolen. Ja että me tahdomme olla holhoamassa näitä pieniä Herran Jeesuksen nimeen.

[34:50]

[Matt. 18:6-7]

Mutta joka pahentaa yhden näistä pienimmistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi hänen olis, että myllyn kivi ripustettaisiin hänen kaulaansa, ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.

Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat! Voi kuitenkin sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee!

Me muistamme, tämän ikäiset ihmiset ja vanhemmat, me muistamme niitä menneitä joulun aikoja, ja sitä kuinka seurakunta täältä Suomesta lähetti lähetysmiehet sinne jouluseuroihin, niin kuin nytkin lähetetään. Silloin ei ollut tällaisia, tällaista tiedonkulun ja tiedon tulvaa, joka nyt on maailmassa. Ne saarnaajat tulivat jouluseuroista ja sitten seuraava tapaaminen oli uudenvuodensunnuntaina, uudenvuodenpäivänä sielläkin Mikkelissä. Kun meidän vanha saarnaaja, Heikki Seppänen usein tuli jouluseuroista ja saarnasi, ja toi niitä jouluterveisiiä sieltä kokouksista, ja toi hyviä terveisiä ja aivan kuin lisäsi ja liitti sitä luottamusta lasten sydämille siitä, kuinka kristillisyydessä on täysi luottamus siihen johdatukseen ja kuinka Jumala laumaansa johdattaa ja että kuinka neuvot löytyvät meidän kysymyksiimme.

[38:30]

Nyt tänä aikana on sielunvihollinen valjastanut tämän nykyisen tekniikan ja kehityksen siihen, että monenlaiset pahentajat, ennen kuin saarna on kukaties kerennyt päättyä, niin monenlaiset pahentajat ovat alkaneet roskittamaan kristillisyyttä. Ja tuomaan sen, kaikkien sellaisten petojen revittäväksi, paljastaen ne kristillisyyden sisimmät ja arvokkaimmat asiat. Syytä on, yleensä on tähän päivään asti, ja toivottavasti tästäkin edespäin, on puhuttu ja voitu saarnata, että ne pahentajat ovat kristillisyyden ulkopuolelta, mutta syytä on niiden, jotka ovat nyt tällaista epäluottamusta kylväneet median kautta, syytä on tutkia, mistä lähteestä se sellainen kylvö vuotaa. Sillä kun tehdään sellaista työtä, joka vaikuttaa epäluottamusta eli aiheuttaa epäilyksiä näiden pienten sydämillä, kuka korjaa, kuka korjaa ne vahingot? Ja ne monet, kun sanotaan, että monet itkevät ja monet murehtivat, olemmeko jokainen tehneet työtä sillä kohdalla ja paikalla, jossa me olemme, niin, että nämä olisi tullut rauhoitetuksi,

lohdutetuksi ja vakuutetuksi siitä, että kyllä Jumala seurakuntansa ja laumansa hoitaa. Vai onko jätetty sellaisia epäilyksen siemeniä, että nyt on jotakin kauheaa tapahtumassa?

[40:23]

Maailma ympärillä, voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat. Voi kuitenkin sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee. Me näemme sen, minkälaiset pahennukset on tässä maailmassa. Ja me näemme sen, kuinka Jumalan sanan arvo ja totuus halutaan polkea ja rikki repiä ja epäilyksen alle antaa. Ja ne monet sellaiset synnit, jotka ennen on ollut synti, ja jonka Jumalan sana synniksi osoittaa, ne on tahdottu tehdä luvalliseksi ja tavalliseksi. Kyllä me ymmärrämme sen, ja olemme niitä asioita joutuneet kohtaamaan, että meidänkin, meissäkin on myöskin vaikutuksia niistä sellaisista synnin vaikutuksista, joita nyt tämä maailma tahtoo luvalliseksi ja tavalliseksi tehdä. Niitä syntejä, joiden tähden ensimmäinen eli Sodoma ja Gomorra tuhottiin. Mutta haluammehan pitää synnin syntinä ja vieläkin saarnata niitä syntejä vastaan. Ettei käy niin, että aletaan niitä syntejä puolustamaan. Mutta olin sanomassa, että niitä vaikutuksia on myöskin meissä kristityissä ja synnin kiusauksia, joka tahtois houkutellessa ja tehdä nämä asiat luvalliseksi. Synti pysyköön syntinä, niin kuin se on ollut tähänkin asti, mutta että tällaiselle kiusatulle ja vaivatulle myöskin löytyy Jumalan seurakunnasta sellaiset lohduttajat ja rohkaisijat, jotka auttavat häntä ja niitä eteenpäin elämän tiellä ja uskossa sotimaan synnin kiusauksia vastaan. Ettemme ala hyväksymään ja luvalliseksi tekemään niitä Sodoman ja Gomorran syntejä.

[42:36]

[Matt. 18:8]

Mutta jos (sinun) kätes taikka jalkas pahentaa sinun, niin leikkaa ne pois, ja heitä pois tyköös. Parempi (sinun on) [on sinun] elämään sisälle mennä ontuvana taikka raajarikkona, kuin että sinulla olis kaksi kättä eli kaksi jalkaa, ja [sinä] heitettäisiin ijankaikkiseen tuleen.

Täällä edellä puhuimme siitä lapsenmielestä. Ja että me tunnemme sen, että me kaipaamme sitä sellaista lapsen mieltä, joka meillä oli silloin, kun olemme saaneet uuden syntymisen armon kautta lapseksi syntyä Jumalalle. Että Jumala saisi johdattaa meitä Henkensä kautta niin, että me tunnemme sen, että silloin kun käsi taikka jalka alkaa pahennusta tuottaa, eli me joudumme sellaista tekemään, eli kulkemaan sellaisilla teillä, jotka vaikuttavat pahennusta. Että me kiiruhtaisimme tämän hengellisen äidin syliin, sellaisen veljen tai siskon luokse, johon meillä on luottamus niin että hän voi meitä auttaa. Ja kuinka se on ollut, siitä tuntee suurta kiitollisuutta taivaallista Isää kohtaan kun näkee sen, että Jumala vaikuttaa meidän lastemme ja nuortemme sydämellä tällaista luottamusta, että tästä kristillisyydestä he löytävät itselleen sellaisen rippi-isän ja sielunhoitajan, jolle he haluavat asioitansa puhua. Ei ainoastaan niin, että he tulisivat syntejensä tunnustamaan, eli siinä, missä he ovat vikaan ja syntiin joutuneet. Mutta myöskin haluavat keskustella ja kysellä neuvoja, kuinka heidän tulisi eri elämäntilanteissa menetellä, niin kuin veljet ovat täällä jo niistäkin asioista puhunut. Kyllä kiitollinen mieli tulee taivaallista Isää kohtaan, kun hän tällaisella mielellä lapsiaan varustaa.

[44:50]

Leikkaa ne pois ja heitä pois tyköös. Varmaan tunnemme sen, jotka tämänkin ikäisiksi olemme eläneet, ei ole riittänyt se, että me olemme yhden kerran valittaneet jostain asiasta rippi-isälle, että sielunvihollinen on päässyt pettämään ja haavoittamaan. Mutta meidän on tarvinnut elämän aikana aivan kuin tehdä vastarintaa ja lyödä sitä vihollista, joka on saarnannut ja sanonut: "Ethän sinä voi taas mennä tuon rippi-isäsi luokse. Ethän sinä voi taas tuota samaa asiaa valittaa, jossa nyt olet taas vikaan tullut." Se on myöskin yksi vihollisen saarna, jolla se haluaisi tukkia elämän ja rauhan tien. Tien armoistumelle, joka kerran on avattu verisillä käsivarsilla. Ja sitä tietä ei saa tukkia, niin kuin ilmestyskirja sanoo, sitä ei saa sulkea, ei yöllä eikä päivällä [Ilm. 21:25?] Ja se on ollut viholliselle, ja se

on viholliselle myrkky, se sovintoveri, joka kaikuu siinä evankeliumin saarnassa, jota meille on julistettu. Ja me saamme uskoa edelleenkin siihen todistuksen sanaan, että kaikki meidän syntimme ovat anteeksi annetut, hänen nimensä ja sovintoverensä voiman kautta. Ja että me emme siitä väsyisi, siinä kilvoituksessa, vaikka vihollinen saa meitä uudestaankin petettyä.

[46:38]

Parempi on elämään sisälle mennä ontuvana tai raajarikkona, kuin että sinulla olis kaksi kättä eli kaksi jalkaa, ja heitettäisiin ijankaikkiseen tuleen. Parempi on mennä silmäpuolena, käsipuolena, jalkapuolena, parempi on ontuvana mennä elämään sisälle, kuin että säilyttää sellainen ulkokuori: Minä olen niin hyvin onnistunut. Minä olen aina rakastanut veljiä ja sisaria. En ole koskaan tuntenut sellaista kylmyyttä ja rakastamattomuutta, että tekisi mieli selkä kääntää tuolle veljelle. Mutta että tahtoo säilyttää sellaisen ulkokuoren, että minussa ei ole niitä vihollisen vaikutuksia. Eikö se ole paljon parempi se, että me tunnustamme sen, että minä olen tällainen raukka ja vihollinen on saanut minua niin paljon pettää tällä kohdalla? Olen ollut kylmä ja rakastamaton. Olen puhunut kanteellisia sanoja. Olen kukaties vielä valheita puhunut ja levittänyt ja ainakin sellaista epäluottamusta. Kyllä se olisi hyvä, että Jumala saisi johdattaa meidät jokaisen sille paikalle, että me tulemme tuntemaan omat vikamme, emmekä tahdo niitä enää peittää. Todistaahan psalmin kirjoittaja, että kaikki se, mikä on salattuna, että se ilmi tulisi, sillä Jumala haluaa totuutta salatuimpaan asti. Ei se ole Jumalan tahto ja tarkoitus, että ne kätketään tuonne sellaisen kauniin ulkokuoren ja peiton alle.

[48:27]

[Matt. 18:9]

jos silmäs pahentaa sinun, niin puhkaise se ulos, ja heitä pois tyköäs. Parempi on sinun silmäpuolena elämään sisälle mennä, kuin että sinulla olis kaksi silmää, ja [sinä] heitettäisiin helvetin tuleen.

Tämän luvun alussa opetuslapset tulivat Vapahtajan luokse tuon kysymyksen kanssa: Kuka on suurin taivaan valtakunnassa? Ja tällä kohdalla ajatus menee siihen, että varmaan nuo veljet olivat alkaneet katselemaan toisiaan sellaisella silmällä, että kukahan meistä nyt olisi paras kristitty. Kukahan meistä nyt pääsisi sille paikalle, josta Vapahtaja sanoo, että sinä olet ensimmäinen ja sinä olet seuraava. Ja varmaan se oli, näille veljille oli yllätys se, mitä Vapahtaja tekee, kun hän kutsui tuon lapsen ja asetti heidän keskellensä ja sanoi: "Ellette käännä ja tule niin kuin tämä lapsi, ette suinkaan tule sisälle taivaan valtakuntaan." Ja sitä lapsenmieltä, sitä lapsenmieltä Jumala kaipaa ja haluaa myöskin sanansa ja Henkensä kautta vaikuttaa meissä.

[49:50]

Puhkaise se ulos ja heitä pois tyköäs. Että Jumala saisi niin paljon nöyryyttää meitä hänen väkevän kätensä alle, että me haluamme tulla ja tunnustaa sen, että tällainen raukka minä olen ollut. Minä olen katsellut sinua sillä silmällä ja sellaisin silmin, että olen nähnyt sinussa niin monenlaista ja en ole saattanut sinua rakastaa. Olen ajatellut ylenkatseellisesti, niin kuin tässä myöhemmin puhutaan, ja niin edelleen. Mitä kaikkea vihollinen on vaikuttanut. Parempi on mennä silmäpuolena elämään sisälle, kuin että säilyttää sellainen, sellainen ulkoinen kuori, että minä olen kaikessa niin onnistunut, minulla on niin jokainen asia kohdallaan, että mistään ei tarvitse parannusta tehdä.

[50:56]

[Matt.18:10]

Katsokaat, ettette katso ylöns yhtäkään näistä pienimmistä; sillä minä sanon teille: heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun isäni kasvot, joka on taivaissa.

Vapahtaja varoittaa ylenkatseesta meitä, ja varmasti saamme tästäkin sanasta tuntea sen, että ei se niin kaukana meistä ole, kun näemme sen kristittyjen joukossa, että meissä on niin monenlaista ja että joitakin on sellaisia, joille on annettu ehkä vähemmän kuin mitä yleisesti Jumala on luomisen armolahjoina antanut. Ettemme alkaisi yhtäkään näistä pienimmistä ylenkatsomaan ja halpana pitämään. Sillä heidän enkelinsä taivaassa näkevät aina minun isäni kasvot, joka on taivaassa. Saattaa olla, matkamies eli vaellusväen ja vaellusmiesten joukossa ja sisarien joukossa joku sellainen heikko, joka tarvitsee yhä uudestaan ja uudestaan puhelimen kautta taikka muuten lähestyä ja puhua siitä, että vihollinen on minua pettänyt ja saanut minua lankeamaan. Että meillä aina, niin kauan kuin Jumala säilyttää katumisen armon, että meillä on aina valmius siihen, julistamaan sitä rauhan evankeliumia: "Usko veljeni, usko sisareni, vapaalla sydämellä, kaikki sinun syntisi ovat anteeksi annettu, Herran Jeesuksen pyhässä nimessä ja sovintoveressä." Ettemme alkaisi ylönkatsomaan ja halpana pitämään niitä sellaisia pieniä, sillä heidän enkelinsä taivaassa näkevät aina minun isäni kasvot, joka on taivaassa. Armon taivaassa enkelit näkevät taivaallisen Isän lepytetyt kasvot, jotka ei ole enää vihaiset, eikä ole enää vanhurskaat siinä mielessä, että hänen vihansa on lauhtunut pojan ansion tähden. Kun hän on katsonut poikansa päälle, niin kuin Lestadius jossakin saarnassa siitä puhuu, että näitä haavoja minä olen saanut näiden lasten tähden. Siinä joukossa olemme olleet kaikki. Näitä haavoja hän on kärsinyt. Vaikka olisi vain yksi ainoa syntinen, sinä taikka minä, hänen olisi pitänyt koko se helvetin tuska ja vaiva kantaa hänen tuntonsa päällä ja hänen olisi täytynyt kulkea ja täytyi kulkea se raskas ristin tie Golgatan mäelle asti, jossa ne jäljet vieläkin vereksinä näkyvät.

[53:55]

Ei meistä ole tullut pyhimyksiä. Ei meistä ole tullut pyhimyksiä kasteessa, eikä Herran ehtoollisessa, ei edes uudestisyntymisessä, vaan me joudumme kuljettamaan mukanaamme sitä raskasta syntiturmelusta siihen hetkeen asti, kun kerran tämä kuolematon osa erotetaan kuolevaisesta, joka kätketään maan multien alle. Mutta se ruumis, joka kerran nousee, kun ylimmäisen enkelin ääni ja Jumalan pasuuna alkaa juhlakansaa kutsua koolle, se ruumis, joka kerran nousee Kristuksen kirkastetun ruumiin kaltaisena, siinä ei ole enää synnin vikoja, siinä ei ole enää niitä kiusauksia. Ei ole enää kärsimättömyyttä, joka täällä niin usein matkamiehelle tulee vaivaksi, kun me joudumme toteamaan päivästä päivään ja hetkestä hetkeen, että tämän raskaan matkavaatteen kanssa minun täytyy kulkea tämä elämän tie loppuun asti. Mutta siellä ne on otettu pois. Silloin kun saamme henkäistä viimeisen henkäyksen tälle maailmalle, silloin riisutaan turmelus pois ja meidät puetaan sillä majalla, josta apostoli Paavali sanoo, että me huokaamme ikävöiden, että meidät sillä majalla, joka taivaasta on, puetetuksi tulisimme [2. Kor. 5:2] Ja totisesti on näitten koettelemusten aikana, joiden läpi olemme eläneet monta kertaa on huokaus noussut sydämeistä, että tulisi pian jo se aika, jolloin minua sillä majalla puetaan, sillä en tahdo riisuttuna, vaan puettuna olla ja se lupaus on, että minut on sillä majalla puettu.

[56:03]

[Matt. 18:11]

Sillä Ihmisen Poika tuli autuaaksi tekemään sitä, (joka)[mikä] kadonnut oli.

Sen tähden hän on tullut tämän kirotn maan päälle, lähtenyt meidän syntisten asialle, niin kuin hän isälle lupasi, ja sanoi, että Isä, lahjaa ja uhria sinä et ole minulle antanut, mutta ruumiin olet sinä minulle valmistanut. [Hepr. 10:5] Se oli se uhri, että hän syntyi ihmiseksi tähän maailmaan, vaelsi tämän maailman läpi ainoana, joka on viattomana ja puhtaana kulkenut tämän tien. Hän oli kaikessa kiusattu, niin kuin sinä ja minä. Kun me huokaamme ja valitamme niitten kiusausten alla, me saamme muistaa, että hän oli kaikessa kiusattuna, mutta kuitenkin ilman syntiä. Mutta hän, niin kuin heprealaiskirjeessä sanotaan, sen tähden, että hän voi meitä kiusattuja auttaa.[Hepr. 2:18] Hän ymmärtää, hän tietää ja tuntee sen, minkäläisten kiusausten läpi me joudumme tässä maailmassa kulkemaan, mitkä on ne vihollisen kiusaukset ja ne nuolet, joilla se ampuu meidän sydäntämme kohden. Ja sen tähden hän voi meitä

kiusattuja auttaa ja on auttanut. Saatammehan sanoa, veljet ja siskot, tänäkin armon päivänä, että hän on auttanut meitä niin suloisesti, että vaikka tie kulkee välillä sellaista korpimaata ja sellaisia taipaleita, jossa niin monenlaiset ryövärit ovat väijymässä meitä ja saavat vielä haavoitettua. Mutta se laupias samarialainen, joka on kerran tullut ja armahtanut meitä, hän on ottanut meidät ylös, sitonut meidän haavamme ja vuodattanut niihin viiniä ja öljyä ja pannut juhtansa päälle ja tuonut meidät tähän majaan ja tässä meitä on hoidettu ja hoidetaan niiden kahden penningin voimalla vielä, niin kuin olemme saaneet sitä hoitoa kokea omallekin kohdalle. Ja olemme tarvinneet sitä hoitoa.

[58:40]

[Matt. 18:12-14]

Mitä te luulette? jos jollakin ihmisellä olis sata lammasta, ja yksi heistä eksyis: eikö hän jättäisi yhdeksänkymmentä ja yhdeksän, ja menis vuorelle, ja etsis eksynyttä?

Ja jos niin tapahtuu, että hän löytää sen, totisesti sanon minä teille: hän iloitsee enemmän siitä kuin yhdeksästäkymmenestä ja yhdeksästä, jotka ei eksyneet.

Niin ei ole myös teidän Isänne tahto, joka on taivaissa, että joku näistä pienimmistä hukkuisi.

Ei se varmasti ole taivaallisen Isän tahto, että joku näistä pienimmistä hukkuisi. Mutta sen me näemme, että monenlaiset eksytyksen tuulet ovat tälläkin ajalla vaikuttamassa, jotka tahtoisivat johdattaa jonkun niistä pienimmistä sellaisille harhateille, että välillä tulee se ajatus: Onko mahdollista, että hän hänet löytää? Mutta se on varma, ja se on myöskin kristillisyyden kokemus ja historia, että kun niitä sellaisia eksyneitä on Jumala saanut johdattaa hänen lapsilaumaansa takaisin, kyllä on Jumalan seurakunnassa syttynyt ilo siitä, että yksikin eksynyt on löytynyt. Ja se olkoon lohdutuksena, jos tänä päivänä joku kuulee sellainen, joka tuntee, että hän on eksynyt harhateille: Saat olla varma ja vakuutettu siitä, että taivaallisen Isän sydämellä syttyy riemu, kun hän saa nähdä sen, että sinä saat uskon voimaa ja rohkeutta siihen, että palata takaisin ja lähteä sille tielle ja tulla johdatetuksi takaisin.

[1:00:46]

[Matt. 18:15]

Mutta jos sinun veljes rikkoo sinua vastaan, niin mene ja nuhtele häntä kahden kesken yksinänsä. Jos hän sinua kuulee, niin sinä olet veljes voittanut.

En ole varma, luettiinko tätä enää meille. Mutta varmasti tunnemme sen, että tarve on siihen, että Jumala saa johdattaa meitä sitä tietä, että me pääsemme sellaista pyykkiä pesemään, että niitä vahinkoja, joita on tapahtunut, niitä sydämen kylmyyksiä ja rakastamattomuuksia joita tunnemme sydämillämme, vieläpä hengellistä vihaa, katkeruutta, kateutta, mitä se sitten onkin. Että Jumala saa tehdä työtä Pyhän Henkensä kautta meidän sydämillämme niin, että hän johdattaa meitä sille paikalle, että me haluamme antaa itseämme pestä. Meidän Vapahtajamme, sinä yönä jona hänet kavallettiin, kun hän oli ehtoollisen asettanut, hän otti vesimaljan, riisui vaatteensa, vyötti itsensä liinallisella vaatteella ja alkoi pestä opetuslastensa jalkoja. Hän paljasti itsensä opetuslasten eteen niin kuin palvelijaksi ja niin kuin orjaksi ja otti sellaisen liinavaatteen, ja alkoi pestä heidän jalkojansa. Ja sanoi: "Niin kuin minä olen teille esimerkin näyttänyt, niin myös tekin tehkää toisillenne." Onko meillä, rakkaat veljet ja sisaret, tällä ajalla tarvetta ja valmiutta siihen, että me haluamme pestä toinen toisemme jalkoja, mutta myöskin, että me annamme itseämme pestä. Ettei käy niin, että kunnia on kasvanut niin suureksi, että minä en tarvitse enää tuoda itseäni, eli niitä likaantuneita jalkoja, toisten pestäväksi. Ja että meillä olisi niin nöyrä selkä taipua siihen, osoittaa käytöksellä, osoittaa sanoilla sitä, että minä olen valmis armahtamaan ja anteeksi antamaan. Ja että me tarvitsemme toinen toisemme jalkoja pestä, eli niistä vaelluksen vioista, joita tulee matkan aikana.

[1:03:22]

Olen sen puhunut, mitä Jumala on Henkensä kautta ilmoittanut. Ja haluan rohkaista jokaista meitä ja myöskin itseäni: Ei Jumala ole hyljännyt lapsilaumaansa. Mutta hän on antanut meille koettelemukset sen tähden, että kristillisyyden arvo meille kirkastuisi. Ja me saamme olla varmat ja vakuutetut siitä, että kun Jumalan aika tulee, sellaiset rauhan kellot alkavat soimaan Herran Siionissa, jotka julistavat rauhaa rauhattomille sieluille. Älkää sen tähden, rakkaat matkaystävät lähempänä ja kauempana, antako valtaa sille vihollisen äänelle, joka toisi sen ajatuksen, että nyt on aika jättää kristillisyyden ja lähteä pois. Vaan päinvastoin: Kokoontukaamme, kokoontukaamme sen ylimmäisen paimenen, Herran Jeesuksen ympärille sen rukouksen kanssa, ja sen pyynnön kanssa, että vieläkö Jumalan armo minullekin vaivatulle ja kiusatulle ja ahdistetulle kuuluu.